

като върховенъ съдникъ, но прави предложениа, и челоуѣкъ убѣденъ отъ съвѣтитъ му жертвова нѣщо за опазванъето на мира. Но ако настане война, при сичкытъ стараніа на царя за опазванъето на мира, тогасѣ той има въ своя полза поне свидѣтелството на съвѣстита си, почитанъето на съсѣдытъ си, и праведното покровителство на боговетъ.“

Идоменей, убѣденъ отъ тѣзи рѣчь, склони за да бѣждѣтъ Сипонтинцытъ посредници между него и Сибаритытъ.

Тогази царьтъ като гледаше че съ никое средство не сполучаваше да удържи при себеси двамата чужденцы, опыта са да ги въспре чрезъ една поѣлка врьзка. Той бѣ забѣлѣжилъ че Телѣмахъ обичаше Антіона; понадѣи са да го олуви чрезъ тѣзи страсть. Съ тѣзи цѣль той я накара да пѣе често на вечеритѣ. Тя го стори за да са покаже покорна баща си; но съ толкози смиреніе и скърбъ, щото са провиждаше насилственното послушаніе. Идоменей достигнѣ щото да поиска да въспѣ побѣдата надъ Давнійцытъ и надъ Адраста, но тя не посмѣи да въспѣ подвигытъ на Телѣмаха; тя са отказа съ благоприличіе, и баща ѣ не смѣи да я принуди. Сладкыйтъ и увлекателенъ гласъ пронизваше сърцето на младыя сынъ Одиссеевъ, който бѣ цѣль очарованъ. Идоменей който имаше очитѣ си впиты въ него, радваше са като гледаше смущеніето му, но Телѣмахъ са преструваше че не угажда намѣреніето на царя: той не можѣ въ таквози обстоятелство да са не въехити; но въ него разумътъ надвиваше чувството, и той не бѣ вече онзи Телѣмахъ когото една слѣпа страсть бѣ едно време плѣнила на острова Калипсінъ. Когато Антіона пѣеше, той пазяше дълбоко мълчаніе; и щомъ тя свърши, той обърнѣ разговора на другый предметъ.

Царьтъ като не можѣ да сполучи намѣреніето си чрезъ този начинъ намысли, найподиръ, да предложѣ единъ ловъ, съ който искаше, противъ обычая, да развесели дъщеря си. Антіона плака; като не искаше да иде; но принуди са да испълни повелѣніето на баща си. Тя възсѣднѣ единъ конъ стремителенъ и лютъ подобенъ на тѣзи, които Касторъ укротяваше за война; тя го управля съ ѣка рѣжа; орлякъ отъ млада мамы я слѣдо-